

det efter dets Stemmestyrke i Befolkningen, og Venstre faar efter denne Valglov, hvad der politisk tilkommer det efter dets Stemmestyrke i Befolkningen, hverken mere eller mindre, og det er netop Retfærdighed. Det er imod denne Retfærdigheds Gennemførelse, at det Parti, som gennem saa mange Aar har høstet en uretmæssig Fordel af den gældende Valgordning, med alle Midler og til det sidste, over Jorden og under Jorden, har kæmpet, med indædt Forbitrelse har det kæmpet mod Retfærdighedens Sejr.

I lige Linie, i lige Fortsættelse af det Arbejde, som begyndte fra vor Side i 1905, var vi Lørdag før Palmesøndag naaet saa vidt, at vi følte, at nu stod vi med Palmerne i Hænderne, det følte af alle de andre Partier, og det følte ikke mindst af Venstre, Venstre, der nogle Maaneder havde troet, at nu tegnede den almindelige sociale og politiske Situation sig ret sort her i Landet og derfor temmelig lyst for Venstre, opdagede, at den almindelige politiske og sociale Situation begyndte at lysne, og at derfor Venstres partimæssige Valgudsigter begyndte at mørkne. Den finansielle Situation viste sig at være langt lysere, end selv den afgaaede højtærede Finansminister for et halvt Aar siden havde tænkt sig. Valglovsforslaget havde efter al menneskelig Beregning, efter alle Solemærker at dømmes sikker Udsigt til Gennemførelse. Der var oppe i det høje Landstingsudvalg samlet et betydeligt Flertal af alle Repræsentanterne for 3 Partier til Gennemførelsen. Valgloven laa fuldt udarbejdet, og havde man villet fortsætte Arbejdet ganske stille og roligt, kunde Valglovsforslaget være blevet gennemført i det høje Landsting og, om saa skulde være, ogsaa i dette Ting før Paaske. Saaledes var Situationen, og jeg glædede mig til en rolig og behagelig Paaskeferie i dette tidlige og skønne Foraar, som Himlen i Aar under os. Vi drog hjem hver til sit i rigtig Paaskestemning. Vi var glade over, at det tegnede saa godt; andre var maaske mindre glade.

Saaledes var Stillingen Lørdagen før Palmesøndag, men aldrig saa snart havde de to Tings højtærede Formænd, der alt-
saa tilhører det samme Parti, givet Rigsdagen den velfortjente og sikkert ogsaa af Formændene i høj Grad velmente Paaskeferie, aldrig saa snart var dette sket, før der fra Venstre, fra det konservative Folkeparti og fra Erhvervspartiet, altsaa fra 3 Partier, og endvidere fra 2 enkelte

Mænd fremkom en Proklamation udenfor Tinget, altsaa en udenomsparlamentarisk Proklamation. Dette skete nogle Timer efter, at vi havde forladt denne Sal i den sikre Forvisning, at nu stod Valgloven lige foran sin Gennemførelse, og efter at man i Samtaler med den ene og den anden havde faaet en højtidelig Forsikring om, at Sagen var i Orden. Det konservative Folkeparti havde enstemmig vedtaget, at Valglovssagen skulde fremmes i den Skikkelse, man var enig om, og nogle Timer efter fremkom saa disse udenomsparlamentariske Proklamationer, der forlangte Valgstraks uden Vedtagelse af nogen ny Valglov. Jeg har ikke i den Tid, jeg har haft den Ære at sidde i dette Ting, det er vel en 22 til 23 Aar, ikke i hele mit parlamentariske Liv oplevet noget tilsvarende, og jeg tror ikke, at man i ret mange Lande i Verden indenfor det parlamentariske Liv har oplevet noget lignende som det, at i en Sag, der, efter hvad alle tror, er lige ved sin Afslutning, og som tre Partier er enige om at fremme, pludselig et af disse Partier bryder ud og siger, ikke i Udvalget, ikke officielt, ikke parlamentarisk, men udenom Parlamentet: Nej, nu skal det i Papirkurven, det Lovforslag, man har siddet og arbejdet paa i det høje Landstingsudvalg, og som tre ansete Navne hæfter for. Nu faar vi at vide, ikke i Udvalget, men udenfor Tinget, at Partiet ikke mere hæfter for det og ikke mere ønsker det. Ja, vi kunde under den Forhandling, som nogle Socialdemokrater, deriblandt undertegnede, havde med det heldigvis afgaaede Ministerium, hvis Saga blev kort — jeg udtalte allerede om Tirsdagen, at jeg haabede, at ligesom det da afgaaede Ministerium havde været det længst siddende parlamentariske Ministerium, Danmark nogen Sinde havde set, maatte det nye, vi havde faaet, blive det kortest siddende, og det var en Profeti, som Gud være lovet slog til —, vi kunde, siger jeg, under denne Skærtorsdagsforhandling erfare af den daværende Ministerchefs Mund, at det konservative Folkeparti havde opgivet sit eget Valglovsforslag. Jeg kan ikke nægte, at det virkede forunderligt at sidde og høre Chefen for det daværende Ministerium fortælle os, at det Forslag, som det konservative Folkeparti, hvis Udvalgsmedlemmer, deriblandt Partiets højtærede Formand oppe i Landstinget, havde sat deres Navne under, og som der nu var al Udsigt til at faa gennemført, fordi de to andre Partier havde sluttet sig til det, ikke eksisterede læn-